

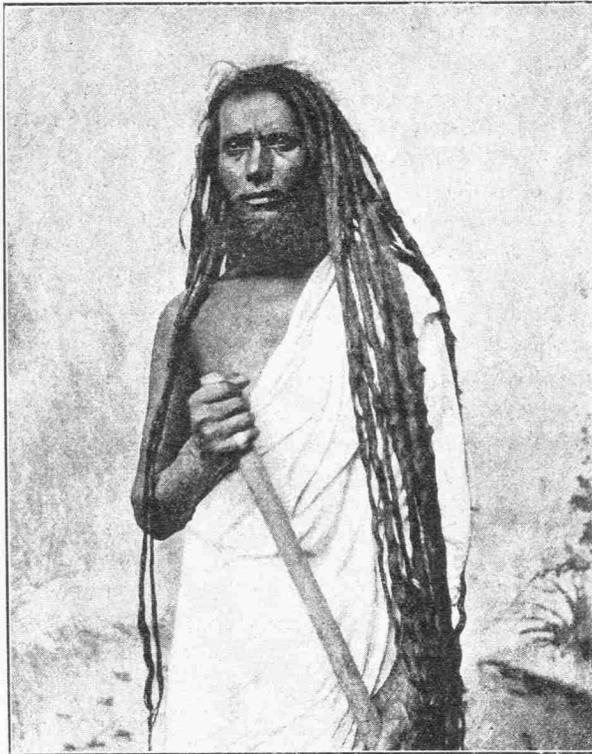
ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΣΗΣ

[Σημειώσεις αξιωματικοῦ]

Α'

Ἀναχώρησις. — Καρὰ-Τσαίρ. — Λάσπη καὶ Βάτραχοι.
Τὰ δύο Κισηρλή καὶ αἱ ἀξιώσεις τῆς λυγαριᾶς.

Θερμὴν τινα ἡμέραν τοῦ Μαΐου τοῦ παρελθόντος ἔτους μετὰ μεσημβριαν ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Λαρίσης μεταβαίνοντες εἰς Τρία Πλατάνια, τὸν ἀνατολικώτερον σταθμὸν τῆς ὀροθετικῆς μας γραμμῆς. Ἡ ἀπόμνηνός διερκοῦσα θερινὴ καλικαίρια, ἡ ἀποτόμως διαδεχθεῖσα, ὡς συνήθως συμβαίνει ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν προπικρελθόντα βαρύτερον χειμῶνα, εἶχε σχεδὸν ἀποξηρᾶν τὰ ἔλη τοῦ Καρὰ-Τσαίρ, ὡς τουρκιστικῶς καὶ κοινῶς καλοῦνται τὰ ἔλη τῆς Νεσσανίδος, καὶ ἐπομένως ἠδυνήθημεν ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν δι' αὐτῶν διερχομένην ἑαρινὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὰ Τέμπη. Τὰ ἔλη τῆς Νεσσανίδος, σχηματιζόμενα κυρίως ἐκ τῆς ὑπερχειλίσεως

ΙΝΑΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ

(Ἐκ φωτογραφίας)

τοῦ Πηγειοῦ, ἀποτελοῦσιν ἐν χειμῶνι λίμνην ἀδιάβατον, ἕνεκα τῆς ὑποίας ἡ ὁδὸς παρεκτροπυμένη πρὸς δεξιὰ ἀκολουθεῖ τοὺς πρόποδας τῶν πρὸ τῆς Ὀσσης χθαμαλῶν καὶ ἀποτόμων λόφων. Ἡ Νεσσανίς μετὰ τῆς πολὺ μεγαλειτέρας λίμνης Βοιθηίδος, μεθ' ἧς συνοῦται διὰ τοῦ αὐλακος τοῦ Ἀσκητιοῦ, καταλαμβάνει κατ' ἔτος τὸ ἐν τέταρτον τῆς πεδιάδος τῆς Λαρίσης, ζημιούσα σπουδαίως τὴν καλλιέργειαν αὐτῆς, ἀποξημιούσα ὅμως τοὺς κατοίκους τῶν παραλιμνίων χωρίων δι' ἀφθόνων, μεγάλων, παχυτάτων καὶ δυσπέπτων ἰχθύων, οἵτινες, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, εἶνε καὶ αὐτοὶ μία τῶν αἰτιῶν τῶν μαστιζόντων τοὺς χωρικοὺς πυρετῶν.

Ἡ ὁδὸς τῶν ἐλῶν, ἣν διατρέχομεν, εἶνε φυσικὴ, ἄνευ τεχνικῆς τινοῦ ἐπεξεργασίας, πλὴν κατεστραμμένου τινοῦ τμήματος λιθοστρώτου καὶ γεφυριδίων τινῶν καμαρωτῶν, περὶ τὸ μέσον τοῦ ἄλλους. Τὰ γεφυρίδια ταῦτα πολλῶν δεκα-

δῶν ἢ καὶ ἑκατοντάδων ἐτῶν βίον μετροῦντα, φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ἐπεσκευάσθησαν, ἀφ' ἧς ἐποχῆς πλοῦσιός τις ὀθωμανὸς βέης ἤγειρεν αὐτὰ, ὡς ἔργα φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθῆς μνήμης, κατὰ τὰς μεταξὺ τῶν ὀθωμανῶν ἐπικρατούσας ἀξιεπικίους ἰδέας.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἧτις οὐδὲν ἐνδιφέρων παρουσιάζει, ἐβαδίζομεν ἐπιπόμως, τῶν ἵππων βυθιζομένων μέχρι γονατος εἰς τὸν μηκέτι ἐντελῶς ἀποξηρανθέντα πηλόν, μόνην διασκέδασιν ἔχοντες τὴν ἀπέραντον συναυλίαν τῶν βατραχῶν. Οὐδὲ συνητή-

σαμεν δὲ ἄλλα ἐμφυχα ὄντα, πλὴν ἀγέλης ἀγριογάλων, εἶδους μεγάλων πτηνῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν φασιανῶν, διὰ νὰ μὴ ἀναφέρω τοὺς πελαργούς, οἵτινες κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ θέρος εἶνε συνηθέστατοι ἐν Θεσσαλίᾳ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐν τέλει ἐξήλθομεν τοῦ ἔλους ἀφ' οὗ παρήλθομεν τὰ χωρία Κουλοῦρι καὶ Μπακραϊνα, ὧν τὸ δεύτερον εἶνε ὀνομαστὸν διὰ τοὺς ἐξαίρετους πέπονας αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ ὁδὸς καθίσταται ἥττον μονότονος, ἀνερχομένη καὶ κατερχομένη ὀμαλὰς κλίσεις μέχρι τῆς κοιλάδος τῶν Κισηρλή. Ἡ κοιλάς αὕτη περιλαμβανομένη μετὰ τοῦ κατὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ὀσσης βου-

νοῦ Γεδικαποῦ καὶ τῶν κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Πηνειοῦ λόφων, εἶνε μία τῶν εὐφορωτέρων τῆς Θεσσαλίας. Περιλαμβάνουσα τὸ Κουτσουκ-Κισηρλῆ καὶ Μπουγιούκ Κισηρλῆ, δύο χωρία ὑπ' ὄθι μανῶν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν οἰκούμενα ὡς καὶ τὸ ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ Μακρυχωῖρι. χωρίον συνοικισθὲν ὑπὸ τῶν Κονιάρων κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς εἰσβολῆς αὐτῶν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, εἶνε ἡ πρώτη ὄσσις, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ἀπαντῶσα πρὸς ἀνατολὰς τῆς ἀδένδρου πεδιάδος. Ὁραῖον ἰδίως εἶνε πλὴν τῶν ἀγρῶν καὶ ὀπωροφόρων κήπων, τὸ ἐν μέρει καλύπτον αὐτὴν πυκνὸν δάσος ἐκ πετελεῶν καὶ πλατάνων.

Τὰ χωρία ταῦτα φαίνονται ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἥτις κατερχομένη μέχρι τοῦ χαμηλοτέρου σημείου τῆς κοιλάδος, ὅπου εὐρίσκεται κρήνη, ἔργον καὶ αὐτὴ φιλανθρώπου τινος ὀθωμανοῦ, ἀρχεται κατόπιν ἱμακῶς ἀνερχομένη πρὸς τοὺς πρόποδας τῶν βουνῶν, ἅτινα ὁ Πηνειὸς διαχωρίζει σχηματίζων τὰ περιλάλητα Τέμπη ἂν καὶ κάλλιον θέλω ἐκφραστῆ ἐὰν εἶπω ὅτι ἡ διαχώρισις αὕτη τοῦ ὅρους ἔδωκεν ἔξοδον εἰς τὰ κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν κατακλύζοντα τὴν Θεσσαλικὴν πεδιάδα ὕδατα· διότι ὁ φυσικὸς καὶ γεωλογικὸς σχηματισμὸς τῆς πεδιάδος ταύτης, ἀποδεικνύουσιν ἐναργῶς τὴν ὑπαρξίν μεγάλης λίμνης ἐν Θεσσαλίᾳ. Τοιαύτη δὲ ἦτο καὶ ἡ γνώμη τῶν ἀρχαίων ἐκ παραδόσεως πηγαζουσα, διότι καθ' Ἡρόδοτον «τὴν Θεσσαλίαν λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην, ὥστε συγκεκληθῆσμένην πάντοτε ἐν ὑπερμύκησιν οὐρῆσι.»

Οἱ ὀθωμανοὶ κάτοικοι τῆς κοιλάδος τῶν Κισηρλῆ ἀποτελοῦσιν ἓνα τῶν ἐργατικωτέρων πληθυσμῶν τῆς Θεσσαλίας. Κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, φέρουσαι τοὺς φερετζέδες αὐτῶν, οὗς κατεβίβαζον ἐπὶ τοῦ προσώπου ἅμα ὡς διέκρινον ἡμᾶς, κατεγίνοντο ἄλλοι μὲν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν τοῦ ἀραβοσίτου καὶ τοῦ σησαμίου, ἄλλοι δὲ εἰς τὴν βόσκησιν πολυαριθμῶν ἀγελεῶν βοῶν καὶ βουβάλων.

Παρελθόντες καὶ τὸ εἰς τὸ ἄκρον τῆς κοιλάδος ἔρημον ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς πανώλους χωρία Ραχμανί, ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Πηνειοῦ, ὃν ἀπὸ τῆς Λαρίσσης δὲν εἶχομεν ἰδῆ. Βαδίζοντες δὲ ἐπὶ τῆς ὄχθης ταύτης διὰ μέσου εὐόσμων λύγων καὶ ὀμιλοῦντες περὶ αὐτῶν, προσεκληθῆμεν ὑπὸ παρατυχόντος χωρικοῦ νὰ δρέψωμεν ἕκαστος κλωνίον· διότι κατ' αὐτὸν ἡ λυγαριά ἔχει τὴν ἀξίωσιν :

Ὅποιος περάσῃ καὶ δὲν τὴν πιάσῃ
ἂν ἔχῃ ἀγάπῃ νὰ τήνῃ χάσῃ.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὴν δύσιν του, ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον Μπαμπᾶ, ὅπου ἐμέλλομεν νὰ διακνυκτερεύσωμεν.

B'.

Τὸ χωρίον Μπαμπᾶ καὶ ὁ προστάτης του ἅγιος.— Δεῖ-
πνοι ἀπὸ λόγια.

Τὸ χωρίον Μπαμπᾶ, κείμενον ἂν δὲν σφάλλω παρὰ τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας θεσσαλικῆς Ἑλλατείας, ἀποτελεῖται ἐκ τριακοντάδος οἰκιῶν, τῶν πλείστων ἐρήμων σήμερον, καὶ θὰ ἦτο ἐντελῶς ἀναξίον μναίας, ἂν δὲν εἶχε δύο τινὰ περιέργα. Πρῶτον ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ξενῶν, ὅστις ναὶ μὲν εἶνε ἀναξίος τοῦ πομπῶδους ὀνόματος τοῦ ξενοδοχείου ὅπερ φέρει, ἀλλ' ὅπως δὴποτε εἶνε κἄπως καλλίτερος ἐνὸς κοινῶν χαρίου, εἰς ἐπίμετρον δὲ διευθύνεται καὶ ὑπὸ ξενοδόχου κἄπως καλλιτέρου ἐνὸς κοινῶν χαρτζῆ. Δεύτερον, παρὰ τῷ χωρίῳ εὐρηται τὸ τέμενος καὶ ὁ τάφος τοῦ φοβεροῦ Χασάν μπαμπᾶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου.

Ἀφιππεύσαντες πρὸ τῆς μικρᾶς ἐξωτερικῆς κλίμακος, ἥτις ἦγε εἰς τὸ πρῶτον καὶ μόνον πᾶντα τοῦ ξενοδοχείου, ἐγενόμεθα δεκτοὶ ὑπ' ὄλου τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἀποτελουμένου ἐκ τοῦ διεθυντοῦ καὶ τοῦ μοναδικοῦ ὑπηρετοῦ αὐτοῦ, ὅστις, ὡς ἐμαθάρμεν κατόπιν, συχνὰ ἀντήλλασσε τὸ ἀξίωμα τοῦ θαλαμηπόλου πρὸς τὸ τοῦ χοιροβοσκῶ. Ἐνοεῖται ὅτι πρώτη σκέψις μας ὑπῆρξεν ἡ περὶ τοῦ δειπνοῦ. Δυστυχῶς ὅμως ἡ προμήθεια τῶν τροφίμων παραδόξως εἶχεν ἐξαντληθῆ αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ ἐδέησε νὰ εὐχαριστηθῶμεν μὲ δυσανάμυστον διὰ τὴν ὀρεξίν μας δεῖπνον ἐξ ὧν καὶ τοῦ κλασικοῦ ἀσκίου τυροῦ. Ἐπειδὴ ὅμως οὔτε ταῦτα ἴσαν πρόχειρα, ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀναμείνωμεν νὰ τὰ προμηθευθῶσιν οὐκ οἶδα πόθεν, ἐπωφεληθῆμεν τῆς εὐκαιρίας καὶ τοῦ ὑπολειπομένου φωτὸς τῆς ἡμέρας, ὅπως ἐπισκεφθῶμεν τὸ ῥηθὲν ὀθωμανικὸν τέμενος, ἐν καὶ τοῦτο τῶν περιέργων τοῦ χωρίου.

Τὸ τέμενος τοῦτο ἀποτελοῦν μέρος τεκὲ εἶνε κτίριον ὠραίας ἀσιατικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, κείμενον δὲ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν Τεμπῶν καὶ περικοσμούμενον διὰ παλαιότατων κυπαρίσσω, ἐμπνέει εἰς τὸν ξένον πρὸς τὰς παραδόσεις τοῦ ἰδεᾶς συμπαθείας καὶ σεβασμοῦ διὰ τὴν ἡρεμον καὶ ποιητικὴν εὐδαιμονίαν τοῦ σεβασμίου ἀναχωρητοῦ, ὅστις ἐπῆξε πρῶτος ἐκεῖ τὴν καλιάν του. Δυστυχῶς ὅμως τὸ γραφικὸν τοῦτο ἐνδιαίτημα ἐπὶ ἔτη μακρὰ ὑπῆρξε τὸ ὀρηκτῆριον ἐνὸς ἐκ τῶν ἀπηνεστάτων ἐχθρῶν τῆς χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Σήμερον ἐτι, μολονότι οἱ καιροὶ καὶ τὰ ἦθη ἐντελῶς ἠλλάξαν, μολονότι ἡ ἐλευθερία ἀπλώνει τὰς πτέρυγας τῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἱεράς κοιλάδος, οἱ ἐν τῇ δουλείᾳ γεννηθέντες χριστιανοὶ κάτοικοι τοῦ τόπου, διερχόμενοι πρὸ τοῦ ἀπαισίας φήμης Τεκὲ, μετὰ μυστικῆς φρίκης προσβλέπουσι τὰ χλοηφόρα τείχη του, ἀναπολοῦν

τες τὰς αἱματηρὰς ἱστορίας, ὅσας ἐκ παραδόσεως ἢ μάμμη των τὰς διηγείτο, ὅταν παιδία ἔτι συνσπειροῦντο περὶ αὐτήν, τρέμοντα ὑπὸ τὴν μαστίγα θρασέας καὶ ἀνηλεοῦς ἀγᾶ.

Ὁ προστάτης τοῦ Τεκὲ Χασάν μπαμπᾶς, ἦτο δερβίσης, ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ τῶν ἀγρίων ὀρδῶν τοῦ Ὁρχάν, ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ στόμιον τῆς κοιλάδος, ὡς εἰς ἐνέδραν, ἡσκήτευεν ἐκεῖ ἐκκληρῶν τὸ θεᾶρεστον ἔργον τῆς ἀποστολῆς του, ἦτοι ἐξολοθρεύων ὅσους ἂν ἠδύνοτο πλείονας ἀπίστους. Σώζεται, εὐλαβῶς διατηρηθὲν ὑπὸ τῶν ἀπογόνων του δερβισῶν, καὶ φαίνεται ἀνητημένον ἐν τῷ τρουλιωτῷ θαλάμῳ τῆς λειψανοθήκης του, τὸ φοβερὸν τοποῦζιον, δι' οὗ κατὰ τὴν παράδοσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐφόνευσεν ἐκατὸν χριστιανούς, τῶν ὑποίων τὰ καθημαγμένα πτώματα ἔρριψε κατόπιν εἰς τὸν παραρρέοντα Πηνειόν.

Πλὴν τοῦ ἀπαισίου τούτου κειμηλίου εὐρήνεται ἐκτεθειμένα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ἄλλα ἐνθύμιά του, ὡς ἡ ἀραβικὴ του σπάθη, τὸ σαρικίον του καὶ δύο πράσιναι σημαῖαι ἐρρακωμένα, ἐπὶ τῶν λογγῶν τῶν ὑποίων εἶνε καλλιτεχνικῶς γεγραμμένη τουρκιστὶ ἢ ῥῆσις. «Θάνατος εἰς τοὺς ἀπίστους!». Ὁ Χασάν μπαμπᾶς ἀναπαύεται ἤδη ἀπὸ τῶν μόχθων τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, ἐντὸς κτιστοῦ τύμβου, ὑψουμένου ὑπὲρ τὸν ἕνα πόδα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δαπέδου τοῦ θαλάμου καὶ καλυπτομένου διὰ λευκοῦ ὀθονίου, ἐν συντροφίᾳ δύο διαδόχων του δερβισῶν παρ' αὐτῷ κειμένων. Ἐσχάτως δ' ἔμαθον ὅτι ἀπέβίωσε καὶ ὁ τελευταῖος τῶν ἀπογόνων του ὑπέργηρος.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Χασάν, χαίροντος παρ' ὀθωμανοῖς φήμην θαυματουργοῦ ἀγίου, προστρέχουσι πολλοὶ πάσχοντες σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Εἰς αὐτὸν δὲ ἀποδίδεται παρὰ τούτων καὶ ὁ διαχωρισμὸς τῆς Ὀσσης ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, τελεσθεὶς διὰ τῆς ῥάβδου του. Εἶτε τὴν ῥάβδον τοῦ Χασάν εἶτε τὴν τρίαιναν τοῦ ἐννοσιγίου Ποσειδῶνος πιστεύσωμεν ὡς αἰτίαν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ σεισμογενοῦς αὐλῶνος τῶν Τεμπῶν, αἱ μυθοπλαστικαὶ αὗται εἶνε τεκμήρια τῆς καταπληκτικῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐνεποιεῖ εἰς τὸν λαὸν καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς ἡ τεραστικὴ αὕτη ἐδαφικὴ σχάσις, δι' ἣν ἐφεύρισκεν ὑπερφυσικῶν δυνάμεων ἐνεργείας.

Ἐν τούτοις τὰ ὡὰ παρασκευασθέντα καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐπιτοπίου μηχανικῆς τέχνης ἐκινδύνεον νὰ κρούσωσιν, ἐνῶ ἡμεῖς ἐθεωροῦμεν τὰ ἐκθέματα τοῦ Τεκὲ καὶ ὁ ἄξιος θαλαμηπόλος ἢ ὑπομάγειρος, διότι ἡ διεύθυνσις τοῦ μηχανερίου ἀνῆκεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου, ἐνετάλη νὰ περισυνάξῃ τοὺς ξένους, καθ' ὃν καιρὸν περιεσύναζε καὶ τὰ ὑπὸ τὴν κη-

δεμονίαν του τετράποδα, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ὑπουργημάτων αὐτοῦ. Δὲν θὰ σᾶς περιγράψω τὸν δεῖπνόν μας, ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἠμολογήσω ὅτι περὶ τὴν 10ην ἡγέρθημεν τῆς τραπέζης τὸ μὲν στόμαχον ἔχοντες κενόν, τὰ δὲ ὅτα πλήρη ἱστοριῶν καὶ συμβάντων δι' ὧν ὁ καλὸς ξενοδόχος ἐγνώριζε ν' ἀρτῆ ἄριστα τὰ πενιχρὰ δεῖπνά του.

Μετὰ ὑπὸν εὐχάριστον ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ κενότης τοῦ στομάχου μας καὶ ἡ ἀφθονία τῶν ψύλλων, ἡγέρθημεν ἅμα τῇ αὐγῇ καὶ βροῆσαντες ἐπὶ ποδῶς ποτόν τι παρεμφορές πρὸς καφεὶν ἀνεχωρήσαμεν.

*Ἐπιτὰ συνέχεια

K. Γ. K.

ΠΙΚΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Γλυκύτατ' ὄνειρο μὲ εἶχε φέρει
Εἰς τὴν Ἀκρόπολι — ἦταν μ' αὐγῇ,
Ποῦ ἐγλυκοφύσαε δροσάτο ἀγέρι
Καὶ γύρω ἀπλώνετο ἄκρα σιγῇ.

Εἰς τὴν ἀρχαία της δόξα μου ἐφάνη
Σὰ νύφην ὀλόχαρην μ' ἄσπρη στολῆ,
Ποῦ εἰς τὸ κεφάλι της ἔχει στεφάνι,
Φλόγα 'ς τὰ μάτια της, καὶ δὲν μιλεῖ.

Μάρμαρα ἀστράφτανε πελεκημένα,
Πῶτρεχε μέσα τους κρυφῇ ζωῆ,
Τὰ τόσα χτίρια τὰ ψημισμένα
Θεῖα τὰ ἐμύρωνε, γλυκεῖα πνότη.

Νὰ ἡ χώρα, εὐκέφτηκα, ἡ τιμημένη
Ποῦ ἐγὼ ὄνειρεύομαι γιὰ σὲ συχνά,
Ἐκεῖ ποῦ ἐπόθησα στεφανωμένη
Νὰ εἶσαι βασιλισσα παντοτεινά.

Τὸ βλέμμα ἐγύριζα γλυκεῖα μου φίλη.
Θοδὸ ἀπὸ δάκρυα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
Κ' ἐσένα ἐκράζανε τὰ δύο μου χεῖλη,
Ἐ τὴν τόση ἀπόλαυσι τὴ μυστικῇ.

Ἄχ νὰ ἦταν ἔλεγα ἐδῶ σιμά μου,
Πῶς θὰ ἐγονάτιζα 'ς τὴ γῆ μὲ μιὰ,
Καὶ θὰ τῆς ἔλεγα πῶς τὰ ὄνειρά μου,
Ζωὴ λαβαίνουνε, κόρη γλυκεῖα.

Κ' ἐκλεισα τ' ἄμοιρο μαῦρο κεφάλι
Μέσα 'ς τὰ χέρια μου ὅλος χαρά,
Κι' ἦταν ἡ ἐντύπωσι τόσο μεγάλη,
Ποῦ λές κ' ἐπέταγα μὲ δύο φτεροῖ.

Ἄλλ' ὅταν ἐννοιῶσε δειλὸ τὸ μάτι
Τὸν Παρθενῶνά της, μὲ μιὰ φωνή!
— Τέτοιο φαντάσθηκα γιὰ σὲ παλάτι,
Ἄγάπη μου, ἐκράξα, παντοτεινὴ!

Καὶ μέσα ἐχύθηκα μὲ ὀργὴ μεγάλη
Ἄλλ' εἶδα ἀλήθεια πικρῇ, πικρῇ,
Στ' ἄφωνον χτίριον τὴν ἔργην ἀγκάλῃ,
Ἐσένα ἐξάνοιξα χάμου νεκρῇ.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ